

Tasovický zpravodaj

ročník 4.   prosinec 2022

SLOVO STAROSTY

Vážení spoluobčané – kamarádi.

V Tasovicích jsme opět svátečně vyzdobili náměstí, rozsvítili adventní věnec a stromeček, což nám dává jednoznačně najevo, že tu za pár dnů máme Vánoce, a že se nezadržitelně blíží konec roku. Vánoce jsou pro většinu z nás těmi nejkouzelnějšími svátky.

V tomto čase se snažíme alespoň na malou chvíli zavzpomínat především na krásné chvíle, prožité v uplynulém roce, a v mnohých z nás se probouzí ty nejkrásnější pocity, o které se chceme podělit se svými nejbližšími.

Vánoční čas vyvolává i vzpomínky na naše blízké, kteří jsou někde daleko, nebo si v tichosti připomínáme ty, kteří již bohužel nejsou mezi námi.

Dovolte mi, milí přátelé, abych vám popřál krásné, klidné a bezpečné Vánoce, dětem i dospělým alespoň částečně splněné sny a šťastné vykročení do nového roku 2023.

Hezké sváteční dny Vám přeje váš Petr s členy zastupitelstva a zaměstnanci Obce Tasovice.

VOLBY 2023

Volba prezidenta České republiky

13. a 14. ledna 2023 (I. kolo)

Případné II. kolo ve dnech 27. a 28. ledna 2023

SPOLEČENSKÁ KRONIKA

Významného životního jubilea se dožívají:

Leden – Botíková Marie
Bulín Jan
Horácková Drahomíra

Matulová Ludmila
Vašinová Jaroslava

Oslavencům přejeme pevné zdraví, životní optimismus a mnoho šťastných chvil
prožitých v kruhu nejbližších.

ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ

JAK JSEM OSÍDLOVAL TASOVICE ČÁST IV.

Tasovická škola byla po válce v dezolátním stavu, ale přes velké potíže pomocí občanů byla schopna zahájit vyučování 3. 9. 1945. Zahájení vyučování přispělo k rychlejšímu seznamování obyvatel a hlavně rodin.

To v okolních vesnicích nebylo, protože tam převládalo obyvatelstvo německé národnosti.

Ve vesnici koncem srpna začali problémy jak se dál žít. Zásoby potravin po Němcích pomalu ubývaly a bylo nutné postarat se i o dobytek a drůbež z neobydlených domů. Další problém byl nedostatek koní, kteří byli potřeba k obdělávání polí, protože obec musela předat Rudé armádě 10 párů koní. Zároveň německé vedení obce stanovilo, kdo bude pomáhat postiženým. Například

č. 180 pomáhali koně z čísla 37. Toto ustanovení platilo dál i po odsunu Němců.

Tuto situaci s nedostatkem koní řešilo české vedení svoláním soupisu koní do Vrbovce. Tam byl k domu č. 180 přidělen osmnáctiměsíční krásný hřebeček, který se jmenoval Maxl. Bylo stanoveno, že do konce roku výpomoc z č. 37 bude platit. Když hřebečka přivedli, hned jsem se s ním skamarádil. Maxl měl celý den volnost pobíhat po dvoře a zahradě. Do maštale chodil jenom spát. Tahat sám vůz ještě nemohl a bylo nutné opatřit nějakého valacha, který by Maxla klidnil. Já jsem se snažil okartáčovat a vyčesat hřívu, ale byl jsem malý a proto jsem Maxla postavil k vozu. Z vozu jsem mohl česat hřívu a čistit uši, to měl rád. Ráno mě při cestě do školy doprovázel až k brance vedle stodoly.

Asi po 2 měsících Maxl zmohutněl a naše hra v podstatě skončila. Naučil jsem se nasazovat ohlávku, potom podložku pod chomout a také stavět Maxla u oje vozu. Po této přípravě se starším bratrům podařilo Maxla za mé pomoci zapřáhnout do vozu a vyjet na ulici. Tam se však polekal a začal utíkat směrem ke mlýnu. Nedal se zastavit a několik lidí v ulici se muselo ukrýt. Zastavil se až před průchodem u Šíblů hospody. Bratři Jožka a Václav toho využili a drželi Maxla po straně a já jsem seděl na voze a držel jsem jak kočí opratě.

Mezitím se naši pokoušeli koupit nějakého koně, který by usměrňoval mladého hřebečka. Dozvěděli se, že ve Vacenovicích „U Kubinů“ mají staršího koně, kterého by mohli prodat. Ten však měl za sebou těžký život v rumunské armádě. Když s ním přijeli rumunští vojáci, byl ve velmi špatném stavu, který se neustále zhoršoval, už jenom ležel. Velitel rozhodl koně utratit a zakopat za stodolu. Mladý Jaroslav Křížka důstojníka uprosil, aby Fricka nezabýjeli, že se o něho bude starat. Vojáci odjeli a Jaroslav se začal podle rad sousedů o Fricka starat. Po několika dnech se začal pohybovat a asi po měsíci mu pomohli vstát na nohy. Po 2 až 3 měsících byl už v takové kondici, že by mohl tahat lehčí náklady. Rodina Křížkova koně nepotřebovala a cizí jej nechtěli. Protože měl na krku vypálenou vojenskou značku.

Bratr Jožka si do Vacenovic zajel a docela mu vyhovoval, tak se dohodli na koupi za 5000 korun. Jožka se s Frickem ještě proběhl, aby viděl, co oba vydrží. Teď bylo nutné zajistit dopravu z Vacenovic do Tasovic. Nákladním autem to bylo nemožné pro úplný nedostatek pohonných hmot, po železnici to bylo možné, ale nikdo nevěděl, jak dlouho to bude trvat. Zbývala 90 km cesta pěšky. Jediné místo na nějaký odpočinek a přespaní bylo v Sedleci u Mikulova, kde žili dvě známé rodiny z Vacenovic. Cestu v podstatě znali jen po Lednici a dál už jenom podél kolejí.

Pro orientaci mu sloužil výpis vesnic ze školního atlasu. V sobotu ráno vyrazili na cestu. První část cesty vedla moravskými vesnicemi. S sebou si vzal kus chleba, skleničku sádla a láhev s vodou. Fricek měl na hřbetě deku přitaženou popruhem a na něm byly přivázané třmeny. Udidlo neměl, jen ohlávku.

Jožka šel chvíli pěšky, nebo jel na koni. Asi po 2 hodinách zastavili u nějakého potůčku a měli hodinu přestávku na odpočinek. Cesta do Lednice byla snadnější, protože vesnice byly česky označené. K večeru se přiblížili k Sedleci a ubytovali se u rodiny Krýsovi. Tam dostal večeři a ráno snídani. Po snídani se vydali na další cestu. Většinu této cesty šel pěšky, protože neměl sedlo.

Orientace od Sedlece přes Mikulov byla horší, protože procházeli německými vesnicemi. Poslední kilometry šly pomalu, protože se zdálo, že Fricek je unavený. Radost měli, když uviděli věže Lechovického kostela. Tam už to znal, protože na sousedním Práčsku měli pole. Když se dobelhali domů na dvůr, Maxlovi se to vůbec nelíbilo a nechtěl Fricka pustit do maštale. Fricek musel přenocovat v kravské stáji, kde bylo místo. Trvalo několik dní než se Fricek zotavil a mohli jsme jezdit párem koní. Fricek s Maxlem zůstali spolu víc než 5 let. Potom se začala zakládat JZD a rolníci měli ztíženou situaci tak se zbavovali slabších koní. Vytvářeli dvojice a vypomáhali si navzájem.

Začátkem 50. let byl vytvářen velký tlak na vstup do JZD. Zemědělcům, kteří nechtěli vstoupit do JZD, zvyšovali povinné dodávky státu, které převyšovaly jejich reálné možnosti. Za neplnění dodávek byli šikanováni a byly jim odebrány potravinové lístky. Byl zaveden volný prodej potravin, který byl až 10 x vyšší než na lístky. Například 1 kg cukru na lístky byl za 14 korun a na volném trhu za 140 korun. To byl asi dvoudenní plat. Proto soukromníci chodili na brigádu do cukrovaru v Hrušovanech. To trvalo až do měnové reformy ze dne 1. 6. 1953. Při měnové reformě se peníze měnily 1:5 a jedna osoba dostala vyměnit 300 korun za 60 korun. Co byly peníze navíc, dostali 1:50, například za 1000 korun bylo 20 korun.

Je pravda, že některé rodiny neměly ani tu základní sumu a měnily na sebe svým známým. Za 100 tisíc dostali 2 tisíce a zbytek peněz raději neohlásily. Měnová reforma chudé tolik nepoškodila, ale znevýhodnila movitější občany. Tento úsek zakládání JZD byl nejhorším obdobím jejich života.

Tasovice jsem navštěvoval každé prázdniny a nikdy jsem nezapomněl navštívit Maxla.

Ing. Tomáš Sabáček

Svatý Martin a akce s ním související

Svatý Martin z Tours, který byl nejen římským vojákem, ale i poustevníkem a biskupem k nám sice nedorazil na bílém koni, jak se můžeme dozvědět v pranostice „Svatý Martin přijíždí na bílém koni“, ale druhá pranostika „Na svatého Martina pláče husí rodina“ byla pravdivá, protože velké množství rodin oslavilo jeho svátek husí pečinkou. Tento svátec není ale pouze spojen s příchodem prvního sněhu a pečené husy, ale také s Martinskými hody.

Ty v naší obci probíhaly ve dnech 4. - 6. listopadu a byly zahájeny během pátečního odpoledne slavnostním stavěním máje. V sobotu následoval krojovaný průvod obcemi Tasovice a Hodonice a ve večerních hodinách proběhla v Kulturním domě Hodonice hodová zábava, při které k tanci a poslechu hrála dechová hudba Mistríňanka a Duo Silver. V neděli byly hody zakončeny slavnostní mší svatou.

Další akcí, která v naší obci proběhla v pátek 11. listopadu v obecním přísálí, bylo „Žehnání mladých vín“. Během ní byli přítomní nejen seznámeni s průběhem vinařského roku, ale po požehnání vín místních vinařů P. Janem Sokulským mohli vystavená vína také ochutnat.